

(המשך מעמוד 19)

אחרי הצחריים מצאו את רחמים שלי חלוי. עם שמכיה? הבן שלי יוסף, שעכשיו חייל בצה"ל, אמר: אני לא מאמין שהאח שלי התיאבד. או הקצין יצחק אמר לו שאם לא ישתוק, או הוא יכניס אותו לבית-סוהר. הוא אמר שאם לא היה חייל בצבא, או היה מכניס אותו כבר, למה שהוא אומר שלא מאמין שהאח שלו התאבד.

דס

מהאף

מרתני קצין: רוצים לראות שר הילד התאבד. יש לנו זכות לראות את אוח. בסוף, אחרי שהיינו עקשנים, אמרו בסדר. אבל הם לא מצאו בכל המישרה ניידת. אז אחי אמר: אני אקח אתכם, ולקח אותנו באוטו שלו.

נסענו לאבוכיביר לזוהת את הילד. רצינו לראות שאין על הילד מכות. אבל האחראי לאבוכיביר, הראה לנו רק את הפנים שלו. הסתכלנו על הפנים, וראינו שמהאף שלו יצא דם. הכתף היה כחול-שחור כי זה גם עלייך השפתיים היתה מכה כחור לה. על הפנים היו לו סריטות עם דם, כאילו מצפורניים.

לא רצינו שיחטכו את הגופה שלו בלי שיתנו לנו לראות ויגידו לנו את האמת מה שקרה. או השוטרים אמרו: אתם לא רוצים לחתום? לא צריך. אנחנו יכולים לחתום לך. נלך לבית-מישפט ונביא אישור של השופט.

חזרנו הביתה והלכנו לקצין-המיבחן של רחמים, באשקלון. קצין-המיבחן אמר ש לא שמע כלום. אמרנו לו: אומרים ש רחמים התאבד. הוא אמר: חכו, אני רוצה להתעניין. הוא התקשר לקצין-המיבחן של בת-אביב, ואמר לנו שבבית-המישפט רחמים הודיע שהוא יתאבד.

איפה הצדק? איפה בית-המישפט? למה לא שמרו עליו. אם שומעים שזה ככה באבוכיביר, למה מכניסים את הילד לשם?

התאבד

או - ?

שהיינו במישרה, רצינו ללכת לכלא איפה שרחמים התאבד. אמרו לנו: אי-אפשר. אבל קצין המיבחן אמר שכן יתנו להיכנס, או נסענו לאבוכיביר. השופט שמע מי אנחנו והכניס אותנו. הוא דיבר עם הקצין של בית-הסוהר, ש קיבל אותנו בחדר שלו. ביקשנו ממנו שיספר מה קרה. הוא סיפר איך שהביאו את רחמים מבית המישפט בשעה שתיים, ואיך שהוא הלך איתו. בשעה ארבע קיבלו כולם את המזרונים, והלכו לאכול ארוחת-ערב. אחר כך הלך שוטר לעשות בדיקה - ומצא אותו חלוי בכית-שימוש.

השוטר הבא אמר לנו שרחמים תלה את עצמו עם שמכיה בחדר. שאלתי את תו: איך אפשר להתאבד בגובה כזה לכו? או השוטר לא אמר כלום. הראו לנו את התיק של רחמים. הביאו אותו בתשיעי באפריל מפתח-תקווה, והוא התלונן שעושים בו מעשים מגונים. זה היה רשום בתיק. אז אם ידעו ככה - איך זה לא השיגחו עליו? הוא סיפר מה עושים לו גם בבית-המישפט. איך זה שלא שמו עליו שמירה?

מוסד

במקום בית

רחמים תמיד רצה להיות במוסד. אבל אף פעם לא נתנו לו מוסד בלי שעשה משהו רע. כשהיה אומר, לפני הר שיהרור ממוסד, שהוא לא רוצה לעזוב את המוסד - לא האמינו לו. כששמעו שהוא רוצה להיות במוסד, צחקו ממנו. אמרו לו הרבה פעמים: אם אתה רוצה להיות במוסד - אתה צריך לעשות פשר עם. ככה זה היה בהתחלה; כשרצה לא היכנס למוסד, היה עושה תיקים, ואז היו מכניסים אותו למוסד.

עכשיו לא מומן, אמרו ככה גם לבן שלי משה, בן 15. כשהלך לסוציאליזם לבן קש מוסד. אמרו לו: מוסד זה לעבריינים. תעשה ששעים, או תוכל גם אתה להיות במוסד. אז עכשיו הקטן רוצה גם כן לעשות את זה. בגלל שאין לו איפה להיות. הלואי שרק לא יקרה לו מה שקרה לרחמים.

(המשך מעמוד 23) לום... הימין הוא אימפריאליסטי, משום שהוא מכיר בכך שמשטרו האדם נוטה ל-כיבושים, או חול להתקיים... הוא מתנגד לכל דת ולכל קבוצה דתית. משום שהוא בעד המסתורין..."

מלים אלה, הנושאות חותם נאצי מוב-הק, אינו תיאורית בלבד אלא מציאות, מאחר שבין המועמדים המועדפים עמך באותה רשימה מטעם "הימין הלאומי" ישנם אנשים הנאשמים ברצח פרטיונים

מתזנון לאופר עניין של פרינציפ

איטלקיים, מארגני קשר נגד המישטר הדימוקראטי, ומארגני מרכזי תעמולה גועי ניה ואנטישמית בעלת אופי נאצי מובהק.

מאחר שדברים אלה מנוגדים לחוקת הרפובליקה האיטלקית, שלה, כחייל, נש בעת אמונים, בניגוד לחוקת נאצי, של-פחות רשמית היא מציגה לעצמה כמטרה "להגן על הדמוקרטיה, החופש והשלום", בניגוד לאמנת או"ם ולכל חוקי הדיוקים התרבותי והבינלאומי, האינך חושב ש צעד זה עלול להגביר בקרב דעת-הקהל את איהאמון בנאציזם, וליצור אי-אמון לבני התחייבות הדמוקרטית של מפקדי הצבא?

האינך סבור שצדק דום פינטוף כאשר, כפי שמסרו עיתוני איטליה, גירש אותך ממלטה?

כירינדר: מאחר שהשאלת מייצגת סוכנות יהודית, ברצוני לומר שמנצח מלחמת ששת הימים, הגרל רבין, רואה בי את ידידו הטוב ביותר. הגנרל רבין, וישראלים רבים אחרים, רואים בי כזה. אני מעריך את העם הזה... אם נחפש ב-תנ"ך ובכרית החדשה, נמצא בודאי ב-טייגנאי חמורים כלפי היהודים והנוצרים... הדברים שנאמרו אינם מייצגים את דעותיהם של אלה שאני רוחש להם הער רכה עליונה. אלמלא הערכה זו, לא הייתי עושה צעד זה, לא הייתי מתייצב לצד אנשים אלה...

שאלה: כלומר, הצגת מועמדותך ב-רשימת הפאשיסטים למען הגנרל רבין ושאר המנהיגים הישראלים מידידין?

תשובה: אמנם כן, ואילו הייתי מורי-שה לומר דברים מסויימים... אילו הגנרל רבין היה כאן, היה ללא ספק אומר ש-הצדק אתי, שבהחלט אינך צודקת...

עסקים

פראייר

מגיע לתחנה

ערב ליל הסדר, ישראל לאופר (26), כלכלן במקצועו, נכנס לתחנת הדלק 19 ברחוב אלוף שדה בתל-אביב, ביקש למי לא לו ב-15 לירות, במכונית ישבה גם אשתו רבקה, ישראל נשאר ישוב ליד ההגה.

מספר לאופר: "מסרתי שטר של 50 למוכר הדלק. המוכר הכניס את השטר לתיקו, פנה לעבר המכונית הבאה, המי נתתי. כאשר הבנתי שאין בכוננת המוכר להספנות אלי, פניתי אליו, ביקשתי עודף, אז הוא עורף? ביקש לדעת המוכר, ש-

מאוחר יותר התברר ששמו אריה רונן. הזכרתי לו: העורך המשיים לירות, לא קיבלתי ממך המשיים ל"י קבע רונן. סיבוכים, סיבוכים. כשלאופר התי-עקש, השיב לו רונן: "אני גומר את ה-משמרת שלי בשש בבוקר. אז אני עושה את הקופה, ונראה אם יש לי עודף של 35 לירות. אם אתה לא רוצה לבוא בשש - תבוא בשתיים אחר הצהריים. אז אני מתחיל את המשמר שוב."

בשתיים הופיע לאופר, ביקש את ה-כסף, "תראה", השיב לו רונן, "כעת פסח, עוד לא הספקנו לעשות את הקופה. תבוא ביום ראשון, אז אנחנו עושים מאון, ובנדוק. אבל גם זה לא הוכחה. אצלנו תמיד יש עודף או חוסר."

תבוא בלילה. לאופר פנה לבעלי ה-תחנה, אלה הודיעו לו שזה לא עניינם כלל.

"כשעמדתי על זכותי לקבל עודף", מסר פר לאופר, דרש ממני אחד השותפים, אחד בשם מרון, לבוא בלילה. באתי ב-לילה. הוא בכלל לא התייחס אלי. כאילו שכח מהעניין. הודיע לי שאין לי מה לבלבל לו את המוח. אדם אחר שהיה במחנה, אמר לאשתי, כשראה שאני מתי-עקש לקבל את כספי: גברת, תזהרי, אחרת תצרכי לאסוף את השנינים שלך מעל הכביש."

לאופר ואשתו פנו לתחנת המשטרה ב-גבעתיים, התלוננו. תגובת החוקר: "אתה פראייר. למה הלכת משם בכלל. רק בכוח עוור, ככה, אי-אפשר לעשות כלום. ה-משטרה לא יכולה לעזור."

לאופר התעקש למסור את התלונה, הופ-נה למשטרת רמת-גן. מספר הוא: "עברתי דרך איוה עשרה שוטרים. כל אחד שמע ורשם. בסוף, הודיעו שאין מה לעשות."

איום. לאופר התיימש ממשרתת ישראל, חזר לתחנה, איים שיתלונן באגודת הצרכנים ויעשה סירחון גדול. לפתע, קיבל את הכסף.

מסביר אחד מבכלי התחנה, שמואל אוסר-לקה: "זה שנתתי לו את הכסף, זה רק גיטטה שלי. בכלל לא הייתי צריך לתת. נתתי את זה מהכיס שלי. למה שאני אאמין לו - ולא לעובד שלי?"

משפט

למעניש ילדים קטנים?

השופט אלישע שיינבוים תמך: הנאשם שבפניו, יצחק אשכנזי, שנאשם בפרי-צה לצרתי גניבה בבית-פרטי בנס-ציונה, היה גבר צעיר (27) וגדל גוף. אך למרות הופעתו הגברית, הצטיירה על פניו הבעה אינפנטילית וילדותית ביותר, ואם כן, חיש הוברר כי הנאשם הוא מפגר ואינפנטילי - על-פי מסקנות קצינת-מיבחן מטעם בית-המשפט.

מנהל המוסד בו מתגורר אשכנזי סיפר לשופט: "מנת-המישכל שלו אינה עולה על זו של ילד בן שבע. אין סיכוי סביר שיוכל אי-פעם להיות עצמאי, לחיות מ-חוץ למסגרת של מוסדות."

בעיה קשה. איך אפשר להעמיד לדין צעיר כזה? השופט: החליט: "בעייתו של הנאשם היא אחת הבעיות הקשות ביותר העומדות לפני בית-המשפט והמוסדות ה-שיפוטיים בכלל. לדין אותו על מעשיו בהס-תמך על גילו הכרונולוגי בלבד - אין זה נאה לחברה תרבותית ומתקדמת, וכי יעלה על הדעת להעניש ילד שגילו הכרוי ילולוגי הוא שבע שנים? איך אפשר לייחס כוונה לפשע אצל אדם שמת-המישכל שלו היא 44? אני תוהה גם אם הנאשם מסוגל בכלל להבין את כתב-האישום. אם נאשימו כאן כמבוגר לכל דבר ונשלחו לבית-הסוהר - האם איננו מוזיקים יותר משאנו עוורים?"

סיכום השופט: "לא אוכל להחליט אם להעמידו לדין מבלי שאקבל עצה והד-רכה מפי מלומד שילמד סיגוריות על ה-נאשם. יחד עם זאת, הייתי מייעץ לתבד-יע לפנות לרשויות המתאמות במשרד-הסעד, ולהסנות את תשומת-ליבן לכך ש-יש להסדיר ענייניו של נאשם זה לפי החוק. ייתכן כי פעולה זו, תוצאותיה תהיינה יותר מועילות וצודקות מאשר העסקת רשות השיפוט."

שם בדי.

אלישבע

אמרה, "הינה מופרות, בלתי סבירה ואינה מתישבת עם השכר הראוי המגיע לשי-רותים שנתנו למבקשת." לדעת אלישבע מגיע לפיקל עבור טירחתי סכום של 500 ל"י בלבד.

דיון נוסף בתביעה נגד אלישבע ייערך בשבוע הבא. בינתיים הורה השופט לעקל את כספיה של אלישבע כדי להבטיח את סכום התביעה. אין לדעת מי יפסיד ומי ירוויח בתביעה זו. הווכח היחידה עד כה היא, כמובן, מדינת ישראל, או ליתר דיוק: אוצר המדינה. עקב הודאתה הסומ-בת של אלישבע ציוס כי קיבלה רבבות ל"י עבור מכירת סיפוריה על יחסיה עם דיין, תקבל גם קופת המדינה את חלקה בהכנסות אלה. על כספיהם אלה תהיה אלי-שבע חייבת לשלם מס הכנסה.